

tages særligt hensyn til lande, som er nettoimportører af kapital, i den *anden* henstiller til de lande, som ikke allerede overfører dette beløb, om at acceptere 1972 som fristen til opnåelse af målsætningen og omgående træffe de nødvendige forholdsregler med hensyn hertil som et vigtigt led i den internationale udviklingspolitik for FN's kommende udviklingsår, i den *tredje* anbefaler, at man fortsætter bestræbelserne på at nå til enighed om et mål for de officielle finansielle nettoydelse, som skal overføres inden for 1 pct. målsætningen, i den *fjerde* giver sin tilslutning til UNCTAD-beslutningen om at forbedre lånebetingelserne med henblik på at lette udviklingslandenes gældsbyrde samt opfordrer de udviklede lande til at gøre deres yderste for at gennemføre denne beslutning, i den *femte* indtrængende appellerer til medlemsregeringerne af IDA om at gennemføre den anden supplerende af organisationens midler i løbet af begyndelsen af 1969 samt i den *sjette* anmoder medlemslandene om, når som helst det er muligt, at afgive langsigtede bidragstilsagn med henblik på at sætte de forskellige internationale organer i stand til at gennemføre en udvidelse af deres aktiviteter på et kontinuerligt grundlag.

Resolutionen indeholdt i sin oprindelige udformning yderligere to operative paragraffer omhandlende de specielle trækingsrettigheder på Den internationale Valutafond; sponsorerne indvilligede under drøftelserne i at trække disse paragraffer ud af teksten, men udformede senere en særskilt resolution om dette spørgsmål, som behandles under dagsordenens punkt 12.

Fra vestlig side forsøgte man energisk at få sponsorerne til at udelade paragraf 2, hvilket disse imidlertid ikke kunne imødekomme.

Inden afstemningen fremkom en lang række af de vestlige lande med en stemmeforklaring, i hvilken de især redegjorde for deres modstand mod paragraf 2. *Danmark* redegjorde i stemmeafgivningen for den danske plan, hvorefter 1 pct. målsætningen baseret på nettonationalproduktet forventes opnået i 1972, ligesom man henviste til, at den danske regering havde tilkendegivet sin hensigt til om muligt at forsøge målsætningens opfyldelse fremskyndet. Danmark havde derfor gerne set en mere fleksibel

formulering af tidsfristen for den nye målsætnings opnåelse. Norge og Finland afgav ligeledes stemmeforklaringer, medens Nederlandene, Frankrig og Sverige fuldt ud kunne tilslutte sig resolutionens ordlyd.

Ved en særskilt afstemning om paragraf 2 vedtoges denne med 69 stemmer for (udviklingslande, Nederlandene, Frankrig og Sverige), 5 imod (USA, Belgien, Japan, Storbritannien og Canada), og 16 som afstod (andre vestlige lande, inklusive Danmark, Finland og Norge, samt de kommunistiske lande).

Ved en særskilt afstemning om paragraf 3 blev denne vedtaget med 79 stemmer for, ingen imod, og 10 som afstod (USA, Japan samt de kommunistiske lande).

Resolutionen som helhed vedtoges med 87 stemmer for, ingen imod, og 6 som afstod (de kommunistiske lande).

Resolutionen (res. 2415) blev bragt til afstemning i Plenarforsamlingen den 17. december 1968, hvor den uden delafstemning blev vedtaget med 96 stemmer for, ingen imod, og 9 afstod (de kommunistiske lande).

2. udvalgs beretning: A/7412.

FNs Institut for uddannelse og Forskning. (UNITAR).

(Dagsordenens punkt 43).

2. udvalg behandlede ovennævnte spørgsmål på 3 møder i tiden 29. oktober til 8. november 1968.

I. Debatten.

Drøftelserne indledtes med, at instituttets eksekutivdirektør, Chief Adebo, redegjorde for arbejdet i det forløbne år. Med de af UNITARs styrelsesråd godkendte retningslinjer for uddannelsesprogrammet var kursen for denne del af instituttets virksomhed stort set fastlagt. Adebo aflagde herefter rapport om instituttets fremskridt med studierne om udvandring af uddannet personale fra udviklingslandene („brain drain“), evaluering af FN-projekter, massemediernes dækning af FN's aktiviteter, overførelse af teknologi fra virksomhed til virksomhed samt spørgsmålene i forbindelse med ministaternes repræsentation i FN. Endvidere understregedes den betydning, som han til-